

[Helge von Rosen.]

Des Pudels Kern, hvad rentepolitikken ineffektivitet angår, og det er måske ikke så påagtet i almindelighed, som det burde være. På udlånersiden er forholdet jo tilsvarende: inflation og skat afsvækker også dér rentepolitikken effektivitet.

Imidlertid har vi jo heldigvis de ikke-fradragberettigede kurstab og modsvarende skattefri kursgevinster, som modificerer det drastiske billede, jeg lige gav, i hvert fald for så vidt angår personer og almindelige selskaber. For stat og kommuner og forsikringsselskaber og sparekasser og banker osv., som hver har deres skatteforhold, får vi noget, der ligner et fikserbillede, hvad angår dette problem.

Havde hr. Ømann nu i sine rentebeskatningsreformer sigtet mod det centrale problem, havde han f. eks. foreslået inkorporering af kurstab og kursgevinst i det skattemæssige rentebegreb og derefter foreslået en reduktion efter prisstigningsindeks, så ville han have gjort et positivt indtryk på mig, det havde været logisk. Som det er, er hans forslag ikke alverden bevendt.

Hr. Ømann har selv i sine forpinte bemærkninger om, hvor einfach sondringen mellem privat og erhvervsgæld i praksis er, leveret et afslørende billede, en afslørende finale til de meget seriøse indvendinger, ordførerne kom med allerede for et år siden, derfor nok om det.

Jeg kan dog ikke lade være at gøre hr. Ømann opmærksom på, at der især i udlandet, men også med spor herhjemme er en seriøs diskussion om en nydannelse, hvorefter der omkring enhver form for erhvervsvirksomhed skulle lægges et skattemæssigt gærde, ligesom vi nu har det omkring et aktieselskab, hvor man jo ikke uden videre kan tage penge ind og ud, uden at det har sine skattemæssige konsekvenser. Hvad der er inden for dette skattemæssige gærde, som altså også omfatter enkeltmandsfirmaer, ansvarlige osv., hvad der er indenfor, det er erhverv, og hvad der er udenfor, er privat. Det er et system, der dels kan give skattemæssig neutralitet imellem aktieselskabsformen og andre virksomhedsformer — det er en anden historie — dels mulighed for nuancering af beskatningen, f. eks. af renter, mellem den private sektor og den erhvervs-

mæssige sektor for den enkelte person, således som det er tanken i hr. Ømanns lovforslag.

Det radikale venstre er som altid parat til at diskutere et så vigtigt problem, men vi kan ikke give tilsagn om en velvillig behandling af hr. Ømanns idé, sådan som den er udformet.

Sigsgaard: Det sker jo tit, at forslag, der fremsættes af oppositionspartier her i folketinget, får en noget mindre grundig behandling, end man kunne ønske sig, og at problemerne omkring dem ikke bliver ganske klarlagt. I så fald kan det jo selvfølgelig være rimeligt, at de fremsættes igen, at sagen holdes varm. Men jeg må jo nok sige, at det lovforslag, som SF her fremsætter, fik en ganske grundig behandling sidste år. Det blev gennemgået på en helt anden grundig måde, end det normalt sker ved lignende forslag. Der blev givet taleksempler, som der også er givet i dag, der blev fra alle sider fremlagt dokumentation for, tør jeg næsten sige, at lovforslaget i sine virkninger ville være usocialt, sådan som der også er fremlagt dokumentation for det i dag. Der var ikke en eneste, der kunne tilslutte sig tanken i lovforslaget.

Når det nu så stærkt blev påpeget, hvilke uheldige sociale virkninger gennemførelse af lovforslaget ville få, og når der altså ikke var tilslutning fra bare en eneste side, og når lovforslaget altså blev grundigt diskuteret, så begriber jeg ærlig talt ikke hensigten med at bruge tingets tid på det samme lovforslag en gang mere.

Må jeg dernæst i anledning af finansministerens bemærkninger sige, at en del af dem kan jeg være enig i. Men når finansministeren slutter med at sige, at efter hans opfattelse havde realkreditforliget og den sidste ejendomsvurdering fjernet eller i hvert fald væsentligt reduceret parcelhusfordelene — sådan forstod jeg ham — og på den baggrund ville han gerne, at man nu foreløbig lod være med at diskutere det problem mere her i folketinget, så kan jeg ikke være enig med ham. Jeg skal ikke kommentere ejendomsvurderingens virkninger, men fremhæve, at det jo i hvert fald stadig væk er sådan ganske uanset vurderingens virkninger, at jo højere indkomst en familie, en boligtager, der er parcelhusejer, har, jo større statstil-